

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui cum fiducia non adeunt ad gratiæ Christi thronum: & se à throni
secludunt gratia, & Christum excludunt à throno gratiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

pietati, se obligari mundo, familiae vocationi, quae non permittit talem cum Christo conversationem. Haec est scilicet ordinaria mundi & mundanorum iniquitas quando sua Christo praeferrunt, & haec est obligatio iniquitatis, quando sic sua praeferrunt, ut se ad id obligari fingant, nec se inde posse expedire credant.

O quam sic se peccata excusatum, cum inde magis acculeris! nam quod vocas impedimentum, mera est accedia, mera nausea: vel si mavis, ipsa est naturalis indoles plus a quo sui amans, quae quidquid sensibus non arridet, velut damnatum fugit suum; & cum propterea virtute stimulanda esset, suo nativo potius deseritur corpori ac desidia: quod ne appareat vitium, velle, inquis, aliud posse; Deum testor, per me non stat: sed talem secessum non patiuntur negotia, non permittit corporis valetudo, vetat officij ratio:

Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiae.

Proponi haec potest

VERITAS PRACTICA.

Qui cum fiducia non adeunt ad gratiae Christi thronum; & se à throni secludunt gratia, & Christum excludunt à throno gratiae.

RATIO postrema partii, quae sola difficultatem habet, hac est, quod qui negant aut diminuant facilitatem & beneficentiam Christi Domini conversantis nobiscum in sanctissimo Sacramento, Christum excludunt à throno gratiae.

Sed qui cum fiducia non adeunt ad gratiae Christi thronum, illi negant aut diminuant facilitatem & beneficentiam Christi Domini conversantis nobiscum in sanctissimo Sacramento.

Ergo hinc evidenter apparet veritas, & quam sit irreligiosum, religioso quodam praetextu se à familiaritate Christi velle abstrahere.

I. PUNCTUM.

PRAEMISSI debet tanquam fundamentum veritatis expendendae, quod quadruplex dici potest Thronus Christi gratiae. Primus est incarnationis de quo evidenter Apostolus ex Psalme Regio: *Thronus tuus Deus, in saeculum saeculi, virga aequitatis, virga regni tui.* Sicut enim Rex statim factus est ac incarnatus, ita & in throno sedisse dicendus est. Secundus est glorificationis, cum Christus resurrexit vel ad caelos ascendens in Patris sedit dextera, tunc in regnum venisse & proprium possedit thronum frequenter memorat S. Joannes in Apocalypsi. *Qui vicerit, dabo illi sedere mecum in throno meo.* Tertius est justificationis, cum in

sicque fraudulententer teipsum vel à pijs libellis, vel à statis, meditando bonis, vel ab ipso frequentiori communionis usu, vel ab aliis demum Christianae pietatis exercitationibus abstrahis, quibus divina Christi conversatio colitur. Atque haec est illa interior amaritudo, de qua severè Apostolus, *Ne quia, inquit, radix amaritudinis sursum germinans impediatur, & per illam inquinetur vultus.*

Huic radici securim adhibe. Sonet vox ista in auribus: *Quia tepidus es; & quae inde plura sequuntur, non cessent pectus pungere.*

Quia verò etiam multi religionum praetextu curam, & augustiorem quandam reverentiam, ac dum cavent ne ista familiaritate de illo aliquid detrahant cultu; malunt minus esse familiares, ne sint minus religiosi; contra ex verbis Apostoli:

anima iusti tanquam Rex in proprio throno sedet, ut ait Author libri de Imitatione Christi, & de quo potest illud Davidis intelligi, *paravit in iudicio thronum suum.* Quartus denique profusionis gratiae in sanctissimo Sacramento, quem sic paucis expressit Sapientia; *Thronus meus in columna nubis, id est, obvelatus, coopertus, obumbratus: sic enim nobiscum conversatur Christus, sicut olim Deus in columna nubis cum Israelitico populo.*

Cur hic porò Thronus dicatur profusionis gratiae, pendetur aptius in ipsa proposito veritatis declaratione, quae non est tantum intelligenda de frequenti communionis usu, sed de quibusvis pietatis officijs, quibus devotio sanctissimi Sacramenti, & familiaris cum Christo conversatio colitur & exercetur.

Hoc est enim adire cum fiducia ad hunc thronum gratiae, crebro templum frequentare, ubi salutaris adoretur hostia; frequentes illuc pectoris jaculari motus, quibus vel laudetur, vel oretur, vel pio quovis alloquio nobiscum foveatur, ac de publicis simul privatisque rebus familiariter agitur. Hoc est, inquam, adire confidenter, hoc est admonemem audire Apostolum, *Adeamus ergo cum fiducia, hoc est Christi nutrire delicias, hoc est gratias eius demereri; ut è contra, qui*

Hebr. 4.

Apo. 3.

1. 2. c. 7.

Ecclesi. 24

Psal. 44.
Hebr. 1.

Apo. 3.

qui hoc non audent, qui audire refugiunt, quid-
quid prætexant religiosi cultus, audiant, quâ se
imprudentes, quæue Christum injuria non cogi-
tantes afficiant; *Se nempe à Throni secludunt gra-
tia, & Christum excludunt à Throno gratia.*

De primo nulla difficultas, eum se illa evidentee
privent gratia, quam referre possent, nisi sci-
ptos ita secluderent. Quid clarius;

At de secundo: forte à quibusdam dubitari
posset, & queri, quid est excludere Christum à
throno gratia? Respondetur & declaratur pri-
ma propositio, nihil aliud esse quod queritur,
quam vel negare de Christo, vel ita dictis aut fa-
ctis minuere facilitatem sui communicandi, quæ
per thronum gratia significatur, ut falsò Sacra-
mentum dicatur thronus gratia, Nam sicut id-
circo dicitur thronus gratia, quia ibi se Christus
magnificum & gloriosum præbet in conferen-
dis facile gratiis; sic planè qui hanc neget magni-
ficentiam, jure merito dici potest vel thronum,
vel in throno sedentem exturbare. Non id agit
quidem ut Christus illic adesse desinat, sed ut de-
sinat esse thronus gratia. Sicut si dictus esset
thronus Justitia, quod ibi singularem exerceret
Justitiam, nonne qui singularem illam negaret
Justitiam, negaret illum Justitia thronum, qui
non aliter talis dicitur thronus, quam quod talis
exerceret Justitia? Sic planè de throno gratia, si
tollis rationem, cur sic dicatur thronus, jam tol-
lis ipsum thronum aut in throno sedentem; tol-
lis autem rationem, si tollis facilitatem quam
exhibet sui adeundi, si tollis propensionem quâ
præ se fert sui communicandi, si tollis illum quæ
evulgat familiarem cum hominibus conversa-
di usum, quia ut dictum est, propterea maxime
dicitur thronus gratia, quia ibi præcipue regnat
& triumphat gratia, ibi sedet ipse Author gratia,
se suaque omnia tam effuse daturus, quam para-
tus erit accipere qui se adire velit. Nonne si om-
nem tolleres à Sacramento gratiam, simul ipsa
tollereres vim & efficaciam Sacramenti? Cur por-
rò, nisi quia non est Sacramentum, nisi sit gratia?
Sic profus si tollis facilitatem gratia, tollis &
thronum gratia, quia non est thronus gratia, ni-
si sit tanta scilicet & ubertas, quanta dici potest
& cogitari maxima. *Confessio & magnificentia o-
pus eius.* Id est, sic est opus eius magnificentia, ut
nisi accedat magnificentia confessio, non sit a-
pud illum, qui magnificentiam non constitetur,
opus eius magnificentia.

II. PUNCTUM.

SED qui cum fiducia non aduunt ad Gratia Chri-
sti thronum, non confiduntur, imo & facti ne-

gant aut diminuunt illam facilitatem & magni-
ficentiam Christi Domini, converians nobiscum
in sanctissimo Sacramento.

Quid est enim quamobrem non audeant, non
confidant, non se magis communicent, nisi quia
vel non putant revera tantam inesse Christo sui
communicandi bonitatem; aut qualis ea cum-
que sit, non esse nostrum illa tam familiariter &
tam frequenter uti? Quid est quod Patriarcha
Jacob non remittit filios in Ægyptum, ut inde
frumentum convehant, nisi quia Virum illic au-
divit durius tractasse suos? Si sciret esse filiū Jo-
seph qui dominatur Ægyptiis, an ita cuncta-
retur?

Gen. 34.

Num. 11.

Quid est, quod qui lustrarunt terram promif-
sionis, dicuntur illi terræ detraxisse, nisi quod
negarunt vel tantam inesse soli ubertatem, vel
tantam adeundi loci facilitatem quam Moyses
promittebat?

Ibid. 20.

Cur ipsi moyses & Aaron accusantur, quod ali-
quando non sanctificaverint Dominum nisi
quod illo tum die, quo gravius contra Deum
populus murmuraret, minus forte de Dei boni-
tate senserint, quam oportebat?

Is. 7.

Peto tibi signum à Domino Deo tuo; Dixit Regi
Achaz Propheta. Non petam, inquit ille, & non
tentabo Dominum; Religiosus scilicet Dei cul-
tor: dum se Deum timere, simulat, Deum non
timuit offendere, quia sic oblatam recusavit ho-
nitatem. Nonne sic errabant Pharisei, quod nol-
lent publicanos & peccatores tam libenter ad
Christum accedere? Nonne sic ille de suo Do-
mino malè est meritus qui talentum acceptum
non duplicavit? Nonne sic Domini bonitatem
negavit, quando illam credere noluit nec expe-
riri? Sic illi planè qui cum fiducia non aduunt ad
gratia Christi thronum, sic illi gratia detrahunt,
sic illam negant bonitatem, dum se illi negant pos-
se uti, confidenter, si qua se ipsis facilitate offert.

Luc. 15.

Math. 25.

III. PUNCTUM.

ERGO illi & se à throni secludunt gratia, &
Christum excludunt à throno gratia, cum illa
throni exclusio sit ipsa gratia vel bonitatis ne-
gatio, quam præ se ferunt & aperte profitentur,
quando illam non magis adire volunt, quam si
nulla esset bonitas vel nulla gratia. *Ipsi non intro-
issu, & eos qui introibant prohibuisti.* Quod quâ
sit grave, quàm impium, & quàm horrendum,
jam supra in secunda parte visum est, ubi hæc
declaratur veritas:

Luc. 11.

D

Quam

Is. 110.

Ter. 2.
Hebd. 4.
post Octav.
Pasche.

Quam gloriosum est Sacramento multa in nos posse si velimus, tam ignominiosum est paucis posse quod nolumus.

Certe sicut throni sedes non nisi gloriam & tranquillitatem designat, sic throni exturbatio quid nisi dedecus & dolorem inferat? Quid regi potest esse probrosius, quam expelli regno, quam throno deturbari? Et ne in magnificis ac gloriosis vocabulis videamur vim facere, facilius patet retur Christus se nec Regem haberi, nec habere thronum, quam se in illos non agnosci bonum ac facilem, qui sua velint bonitate uti. Nonne in regia sua dignitate contemptum passus est? Nonne in sanctitate, in sapientia, in scientia, in potentia, & in quibusvis suis animi dotibus illustratus fuit? Cur porro nisi ut suam nobis apertius indicaret bonitatem? Nonne tanto magis apparet eius bonitas, quanto minus apparet alia, quibus propterea denudari voluit, ut magis appareret eius bonitas? quasi diceret, nihil in me spectes præter bonitatem. Tu vero novus majestatis cultor & prædicator, solam inquit, intueri maiestatem: nil de bonitate, nihil de gratiis cogita. Potestne Christo aliquid cogitari magis oppositum?

Quam me autem jubes intueri maiestatem in Sacramento? Quid hic apparet tam splendidum, quid tam magnificentum, tam regium & tam tuncidum, ut me suo potissimum terrore percellat & occupet quam quod illis suis me allicit blanditiis? Nonne idcirco potius velata sunt illa splendentia, ne illorum fulgore deterreremur? Nonne idcirco sola vulgaria relicta sunt, ut eorum facilitate magis traheremur? Adoro quidem & veneror Majestatem, reveror Sanctitatem & Justitiam, quæ quanta sit in hoc Sacramento, non dissimulatur infra, ubi ab ira Agni, quam sic timendum, ostenditur. Et jam supra etiam fufius in prima parte, ubi pavendum in loco sacro demonstratur, & ad locum sacrum non aliter accedendum quam ad ipsum Sacramentum. Sed cur propterea bonitatem excludis, cum potius ipse Dominus maiestatem latere velit, ut ipsa magis pateat bonitas?

Sanè non debet maiestati præjudicare bonitas, sed neque potest Maiestas bonitati officere. Nulla inter illas potest esse contentio quas ex æquo Dominus possidet, & quæ simul ita colendæ sunt, ut non minus ametur maiestas quam bonitas, nec minus timeatur bonitas quam ma-

iestas. Timor autem iste non est fuga, nisi fuga sit culpæ. Qui divinam timet bonitatem, fugit quantum quidem potest à culpa, sed quantum à culpa fugit, tantum ad ipsam accedit bonitatem.

Quod si dicas te timere ne familiaritas contemptum pariat, sicut in humanis accidit, audi sequentem propterea præcedenti connexam veritatem.

Divina licet magis timenda sint quam humana: in divinis tamen minus timenda est familiaritas quam in humanis.

RATIO proxima petenda est ab illo quem experimur in humanis contemptum, quem profecto parit familiaris usus: unde si contemptus ille non sit timendus in divinis sicut in humanis, nec erit ipsa etiam timenda familiaritas.

Sed in divinis non est illa contemptus tam timendus quam in humanis.

Ergo nec ipsa etiam familiaritas pertimescenda.

RATIO vero cur in divinis non sit ille contemptus tam timendus, magis hic utgeri debet, sicque demonstratur: Contemptus ille quem parit familiaritas, vel sit à personis timendus, vel à rebus, vel ab ipso familiari usu. Sed nihil horum trium in divinis accidit quod timeatur, sicut in humanis.

Ergo non est ita timendus.

I. PUNCTUM.

TRES afferuntur causæ præcipuæ, quibus in humana & communi vita familiaritas contemptum pariat.

Prima est ex personis quas inter familiaris intercedit usus: cum enim sint homines & naturæ suæ versatiles & diversis obnoxij cupiditatibus, vix aliquot simul mentes transegerint, quin vel ipso sui alterius fastidio, vel delectis naturalibus vitijs, se mutuo ferre non possint; & quos natura sociarat, ipsa dissociat. *Quid communicabit cæcibus ad ollam? quando enim se colliserint, olla confringetur.*

Secunda ex rebus ipsis occurrentibus, quæ dum uni placent, displicent alteri: tum vero inquit Sapiens, *Occasiones quaris qui vult recedere ab amico: Id est, vel contemnit quem prius diligebat, vel se ab illo contemptum queritur, unde occasionem recedendi captat.*

Eccles. 13.

Prov. 13.

Tertia